

USTREZNOST ZAKONA O UPRAVIČENEM RAZLOGU ZA ODPOVED V INDUSTRIJI

Iz glasila PSI «Avantio» povzemamo naslednji članek izpod peresa enega od tajnikov CGIL, Oresteja Lizzadrija, v katerem skuša avtor pojasniti ustreznost in nujnost odobritve zakonskega o-snutka o upravičenem razlogu za odpoved delavcu v industriji.

Nasprotovanja, ki ga Leopoldo Piccardi izraža v tedniku «Mondos» ne moremo isto-vetiti z nasprotovanjem, ki ga proti zakonskemu osnutku za uveljavljanje upravičenega razloga v industriji kažejo razni Malagodi, Confiduntri in njeni več ali manj uradni glasniki.

Izhajajoč iz kritike dejavnosti, ki jo je CGIL vodila v teh poslednjih letih — kritike, ki niso povsem objektivne in ki jih zaradi prostora ne moremo zavrniti — izraža Piccardi zaskrbljenosti, ki so precej razširjene tudi v iskreno demokratičnih krogih in ki se jih zato splača odstraniti ali vsaj zmanjšati. Piccardi izraža te zaskrbljenosti, kljub temu da priznava, da omenjeni zakonski osnutek predstavlja epoksko obrambo delavskega razreda pred sistemom politične diskriminacije, ki je v Italiji zelo razširjena.

Zdi se mi, da je moč v tej zaskrbljenosti zaslediti tri osnovne razloge: časovna neprimernost predložitve zakona v trenutku, ko se razpravlja o upravičenem razlogu v poljedelstvu; nevarnost, da se proizvodni organizaciji s tem odvzame mobilnost in elastičnost, ki jo potrebujejo, in končno zaskrbljenost, da je bitka vnaprej izgubljena, in če bi jo tudi dobili, bi šlo le za navidezno zmago. V prvem in drugem primeru, poudarja Piccardi, ebo krhka demokracija izgubi na terenu v svojem počasnem in napornem razvoju.

Na prvega od teh razlogov je lahko odgovoriti, da je CGIL zavestno ocenila primeren trenutku. Gre za to, da se povežeta dve plati enega in istega problema, da postaja borba enotna tako na področju, kot v tovarnah.

CGIL ni le organizacija kmetov niti organizacija samih delavcev: to je velika organizacija vseh delavcev, s svojimi potrebami in, zakaj ne, z neko svojo strategijo, ki skuša zadeti nasprotnika v pravem trenutku in ki skuša čim bolj popularizirati vsako pobudo in mobilizirati za borbo čim večje število delavcev.

Dejstvo, da je postavila vprašanje hkrati na vseh področjih, je le-to s tem postalo skoraj popolnoma popularno, hkrati pa je prispevalo tudi k najbolj si resnični onega nujnejšega in aktualnejšega, namreč problema upravičenega razloga v poljedelstvu.

Kar zadeva drugi razlog o enotni mobilnosti, bi mogli odgovoriti, da se takega argumenta v veliki meri poslužuje agrarna, da bi se ognili upravičenemu razlogu, ki mu očaradi, kljub pridržkom, priznava upravičenost v poljedelstvu.

Osnutek CGIL dejansko ne zavira mobilnosti proizvodnih sil, ne namerava vsiliti neprimernosti v podjetjih, ne manj pa neke vrste zaprtje odpustov. Tretji člen zakonskega osnutka pravi dobesedno: «Obstaja upravičen razlog za odpust, kadar to narekujejo nujni in neodložljivi razlogi v zvezi z objektivnimi potrebami podjetja», s čimer

se skuša po tej strani uveljaviti načelo družbene konstitucije za ohranitev virov proizvodnje in dela (42. člen ustave), po drugi strani pa načelo zaščite pravice do dela (4. člen ustave).

Ne gre torej za nediskriminirano zaprtje, ampak za to, da se zavira samovoljnost, kršitve in izsiljevanja, ki jih delodajalci vršijo vsak dan.

Nedvomno je tretji Piccardijev razlog za njegovo odklonilno stališče glede tega zakona najbolj resen: že vnapre izgubljena bitka, ali le navidezna pridobitev. Toda bitka prav gotovo ni že vnapre izgubljena, in vsaka pridobitev delavskega razreda je v zgodovini vseh narodov vedno pomenila korak naprej na poti demokracije in svobode. Problem tiči drugje: ali je stvar, ki se zanjo borimo pravična? Pravična je, če jo za tako smatramo ne le CGIL in Piccardi sam, ampak tudi milijoni delavcev v tovarnah, in če se okrog nje zbira pretni del javnega mnenja. In to ugotovljamo vsak dan.

Tu pa naj mi prof. Piccardi dovolji reči, da mu je ušlo globlje bistvo tega vprašanja. Ni toliko v tem, da se dovoli h katerim političnim strankam pripadajo prizadevanja, kolikor v tem, da se ugotovi cilj, ki ga skuša doseči politika diskriminacije. Delodajalec hoče zastrašiti vse delavce, da bi zapustili sindikat, in da bi tako onemogočili ali otežili vsakršno njihovo akcijo v obrambo njihovih gospodarskih in socialnih pravic.

Neomejena oblast delodajalca, da more neupravičeno odpustiti z dela in ki hkrati izkorišča sindikalno razcepjenost in kronično brezposelnost, je delo, ki dosega cilje, da je postala sindikalna akcija manj učinkovita in zato izkoriščanje delavca bolj intenzivno.

Tak položaj je povzročil novo družbeno razvreditev, ki ga delodajalec izkorišča brez pridržkov, da si obdrži levji delež pri razdelitvi narodnega dohodka in da odbija vsakršno medzno zahtevanje, ki bi skušala omejiti disproporcijo med porastom proizvodnje in stroški za delovno silo.

Znamo je, da znatnemu porastu učinka dela, proizvodnje in narodnega dohodka, predvsem na področju izdatkov, prispeva delovna sila, niti zdaleč sledilo relativno povečanje mezd in plač. Naša država je mednarodni konkurenčni mezdami in kapitalističnim profiti. Statistični podatki za prvih deset mesecev preteklega leta nam povedo, da se je v primeru s porastom narodnega dohodka znatno znižal — in sicer za približno 18 odst. — tisti njegov del, ki gre za mezde.

Osvoboditi delavca Damoklejevega meča neupravičene odpovedi z dela ne predstavlja zato le jamstvo za svobodno uveljavljanje njegovih sindikalnih in demokratičnih pravic, ampak tudi sredstvo za doseg pravičnejše razdelitve dohodka podjetij in s tem tudi nacionalnega dohodka.

In vpravi zaradi tega, da bi prepričali uresničene tega cilja, so se vrgli v borbo CGIL Confiduntri. Kakor tudi njeni hlapi in zavezniki.

ORESTE LIZZADRI

Mlada muslimanka Bahja Hocije in Bejamid Mohan sta bila obsojena na smrt, ker da sta v Blariju v Alžirju odvrnila bomba v stadion, zaradi česar je bilo 10 oseb ranjenih

NEPRIJETNO PRESENEČENJE NA LETOŠNJI RAZSTAVI «KRALJEVSKE AKADEMIJE»

Strokovnjak za klasično slikarstvo ugotovil da sta dve Holbeinovi sliki le dobri kopiji

Prvo sliko - portret nekega nadškofa - so doslej cenili na 70 tisoč

funtov, danes pa je vredna morda le 50 funtov, druga pa 5000 funtov

Londonjska kraljevska akademija (Royal Academy) prireja vsako leto slikarsko razstavo. Vsaka taka slikarska razstava predstavlja tudi za veliki London izreden kulturni dogodek, kajti akademija skuša vsakokrat razstaviti nekaj, kar je vredno izredne pozornosti. Tako je leta omenjena akademija predstavila občinstvu dve sliki znanega nemškega slikarja Hansa Holbeina, ki je živel konec 15. in v začetku 16. stoletja.

Prva od teh dveh slik prikazuje Williama Warhama canterburjskega nadškofa, ki je umrl leta 1532. Slika pripada anglikanski cerkvi, ki jo hrani s posebno pozornostjo. Kraljevske akademije pa jo je posodila pod izredno strogimi pogoji in jamstvi, kar pa ni nič drugega, ker cenijo sliko na 70 tisoč funtov sterlingov ali v naši valuti skoraj 120 milijonov lir.

Druga slika pa je portret sira Nicholas Carewa, ki je bil visok dvorski dostojanstvenik Henrika VIII. Ta slika je last anglijskega vojvode od Bucclegha, katerega družina jo je leta 1700 kupila za 10 gvinej. Vrednost te slike pa je še večja od prejane in jo cenijo na 80 tisoč funtov sterlingov, odnosno na 135 milijonov lir.

Povsem odveč bi bilo razlagati zanimanje, ki je zavladalo po Londonu za ti dve deli, ki sta bili verjetno prvi v zgodovini pristopni širšemu občinstvu. Kako izredna priljubljenost je bila za ljubitelje umetnosti ta razstava, nam dokazuje tudi dejstvo, da so številni tuji ljubitelji umetnosti pripotovali v London samo za to, da bi si lahko

ogledali ti dve umetni velikega nemškega umetnika. Zanimanje za razstavo pa se je še bolj povečalo v trenutku, ko je vprav zaradi teh dveh slik prišlo do velikega in zares senzacionalnega odkritja. K temu je pripomoglo znani britanski umetnostni kritik in strokovnjak za klasično slikarstvo Leonard Koeter, ki je prišel na razstavo, da bi podrobno analiziral obe sliki. In tu je prišlo do neprijetnega, da čeprav senzacionalnega odkritja, Leonard Koeter je namreč po podrobnem pregledu slik prišel do zaključka, da niti prva niti druga slika nista delo nemškega umetnika Holbeina.

Po Koeterjevem mnenju je portret nadškofa Williama Warhama le spretna kopija neke druge znane Holbeinove slike, ki je sedaj v Parizu. Ta slika pa more biti le kopija, ki jo je napravil kak učenec Holbeinove šole, to je še vedno iz Holbeinove dobe, ali pa je, kar ni izključeno, nastala tudi mnogo pozneje. Koeter je celo izrazil mnenje, da toliko cenjeno platno, ki je bilo na razstavi londonske kraljevske akademije ne velja več kot — 50 funtov sterlingov.

Drugi portret, t.j. slika Nicholas Carewa, pa bi, po mnenju strokovnjaka Koeterja, prav tako mogel biti delo enega od Holbeinovih učenecov, ali pa enostavno kopija Holbeinovega dela, kajti original je po njegovem mnenju v Baselu. Kljub temu da delo ni izvirno, ima svojo vrednost in Koeter ga ceni na 5.000 funtov sterlingov t.j. 8 milijonov in pol lir.

Kljub temu, da je prišlo do tako senzacionalnega odkritja, organizatorji razstave vendarle niso slik odstranili, medtem ko pa lastniki evlkih umotvorov nameravajo vztrajati na tem, da sta sliki izvirni, da sta torej avtentični umotvora velikega nemškega slikarja.

Hkrati s tem, da je britanski strokovnjak za klasično slikarstvo Leonard Koeter tako rekoč likvidiral dva Holbeina, pa se zaklad klasičnega slikarstva ni zmanjšal, kajti neke druge so odkrili nov cenjen original. Odkrito je bilo namreč novo Raffaellovo delo. Tudi ta primer je zelo zanimiv, ker nam pokaže, kako glovek lahko posameznik nepričakovano postane bogat.

Na podstrešju vile «Sans Souci» v Nici so odkrili sliko matere božje z detetom, ki drži v roki nageljček. V uradnih katalogih, kjer so točno registrirana vsa znana in izgubljena dela velikega slikarja Raffaela, pise da je bil Raffael nepravil tudi tako sliko. V katalogu se omenja tudi nageljček. Raffael naj bi bil to sliko naslikal okoli leta 1506, ko je po naročilu papeža Leona X. slikal v vatikanskem muzeju.

Doslej so odkrili že 3 take slike, vendar so strokovnjaki ugotovili, da ni nobene izmed teh Raffaellovih izvirnih del. Ko pa so na podstrešju omenjene vile v Nici odkrili sliko madone z detetom in nageljčkom, so se strokovnjaki takoj izrekli, da gre to pot zares, da je torej vendarle odkrit pravi Raffael.

To sliko je leta 1850 dobil praded sedanega lastnika vile v Nici, dr. Chatron takole. Dr. Chatron je bil zdravnik in je med drugim zdravlil tudi nekega pacienta, ki ni imel sredstev, da bi mu zdravljenje plačal. Zato mu je namesto denarja poklonil sliko. Slika velja danes mnogo milijonov.

Ko že govorimo o lažnih in pravih slikah, bomo navedli še en podoben primer, do katerega je prišlo pred kratkim. V tem primeru pa ne gre za delo katerega evropskega klasičnega mojstra, ampak za delo ameriškega slikarja Winslowa Homerja, ki je zelo cenjen in katerega slike se cenijo v milijonih. Neka ženska iz Chicago, Caroline Alton, je imela sliko, ki je prikazovala dečka, ki je lubenico. Slika je bila precej umazana, zato je bila zenska v njo tamkajšnje galerije, da bi ji jo nekoliko počiščili. Strokovnjaki pa so sliko temeljito analizirali, ker se jim je zdelo, da gre za delo omenjenega slikarja Winslowa Homerja. In niso se motili. Zensko so vprašali, kako je do te slike prišla, in ona jim je povedala, da jo je bila kupila za dolar v neki trgovini, kjer je delala njena sestra. Bilo je to leta 1955 v Baltimoreu. Zenska je k temu dodala, da ji je slika ugajala, ker ima zelo rada lubenice. Strokovnjaki so o-

cenili vrednost slike na 10.000 dolarjev, oziroma šest milijonov in pol lir. Ker je lastnica te slike le skromna uradnica in ker potrebuje denarja, je takoj pristala, da se slika prodna na dražbi. Vsekakor pa je svoj delar, s katerim je sliko kupila, kaj dobro investirala, saj ji je v dveh letih prinesel kar lepe obresti.

Človek zares nikoli ne ve, kaj mu more neka stara slika prinesiti niti kaj lahko z njo izgubi. Gornji primer nam to dovolj jasno povedo. Za zaključek pa bomo navedli še en tovrsten primer. Gre za primer neke Rubensove slike v malem angleškem mestu Kingston Hallu. Tam so pred časom prirejali neko akcijo za zimsko pomoč si-

Kitajcev je preveč

V nekem svojem govoru, ki ga je pred dnevi imela članica osrednje kitajske vlade, g. Litehuan, rekla, da se Kitajci prenašajo množijo. Ze sedaj jih je nad 600 milijonov in že to število je za sedanje gospodarske razmere dežele, ki se komaj izvija iz zaostalosti, preveliko. Ker pa se šteje vsakoletni prirastek Kitajske na petnajst milijonov novih državljanov, ni moč pričakovati, da bi se življenjske razmere ljudstva mogle tako izboljšati, kot bi bilo želeli. Da bi se temu odpravilo, bodo oddele na Kitajskem skušali število rojstev zmanjšati in to z normalnimi ustreznimi sredstvi t.j. z dovoljevanjem splavov in drugih primernih sredstev. Ta nova kampanja za reguliranje rojstev pa temelji na prostovoljni bazi in je zato prepričljivo ljudstvu, da se ravna po svojih željah, vendar je gospa Litehuan pozvala vse ljudstvo k reguliranju rojstev, hkrati pa izjavila, da so bile doslej zdravstvene službe glede tega preveč toge in se držale zakona, ki je splave prepovedoval. Odslej pa bo zdravstvena služba glede tega ravnala svobodno in bo vsakomur na lastno željo pomagala.

Izjalovljena upanja

Dre različni sodbi o jugoslovanskem gospodarstvu

(Od našega dopisnika) — BEOGRAD, 9. marca — Po beograjski deklaraciji (1955), ki je odprla pot za normalizacijo odnosov med Jugoslavijo in Sovjetsko zvezo, so najdogovornejši sovjetski činitelji večkrat priznali, da je Jugoslavija, kljub težavam, ki jih je morala premagovati zaradi neizvirne gospodarskih sporazumov s strani Sovjetske zveze in vzhodnoevropskih držav, v izgradnji socializma, z lastnimi izkušnjami, dosegla pomembne uspehe, gospodarsko napredovala in ohranila svojo neodvisnost. Jugoslavija je z iskrenim zadovoljstvom pozdravila pripravljenost SZ, da se odnosi normalizirajo in storila vse, kar je bilo v njenih močeh, da se ti odnosi, na načelih beograjske deklaracije, nadalje razvijajo in poglobljajo v kopiranih jugoslovanskih in Sovjetske zveze in o korist socializma sploh. Kazalo je, da so voditelji SZ iskreno spregledali škodljivost sta-

linske hegemonistične politike, zapovedovanja in vsiljevanja svoje volje in izkušnje ostalim socialističnim državam, kot da so maloletne in nesposobne, da bi z lastnimi izkušnjami, na enakopravnih osnovah, dale svoj prispevek k razvoju socialistične teorije in praxe.

Dosledna načelom svoje politike — miroljubne aktivne koeksistence, sodelovanja na enakopravnih osnovah, spoštovanja suverenosti in neumešatvanja v notranje zadeve drugih — je Jugoslavija v zvezi z dogodki na Poljskem in Madžarskem opozorila na prave vzroke dogodkov v omenjenih državah. Nihče ne more oporekati, da se je Poljska izognila verjetno še večji tragediji kot pa jo je doživela Madžarska, samo zato, ker so odgovorni činitelji Poljske združene delavske partije spregledali, da je treba prenehati s staro prakso kopiranja sovjetskih izkušenj in neenakopravnih odnosov s SZ, samo zato, ker je poljsko ljudstvo zapalo Gomułki in njegovim ožjim tovarišem, ki so obljubili demokratizacijo notranjega življenja, spremembo gospodarske politike, z eno besedo, da bodo prenehal s kopiranjem sovjetskega sistema. Poznanjski dogodki in madžarska tragedija so samo posledica tega sistema in neenakopravnih odnosov s SZ.

Sedaj, ko so se izjalovila upanja, da bo Jugoslavija zaradi skesane politike in priznanja Stalinskih napak in obljub o gospodarski pomoči v obliki dolgoročnih kreditov pristopila k socialističnemu laboru, se oglašajo razni «kritiki» jugoslovanskega gospodarskega sistema, da bi dokazali, da je «jugoslovansko gospodarstvo, kljub nekaterim pridobitvam» gospodarstvo «izgubljenih možnosti». Mar ni edina pot za določitev prednosti enega in drugega sistema primerjava življenjskega standarda v Jugoslaviji z življenjskim standardom na Poljskem, Madžarskem, v Romuniji, Bolgariji in njegovega dviga od leta 1948 dalje. Če bi V. Ceprakov v sovjetskem časopisu «Komunist» izbral to pot, mu ne bi bilo potrebno napisati 18 strani dolgo študijo o gospodarskem razvoju Jugoslavije, da bi ugotovil resnico. Toda V.

Ceprakov ni mogel izbrati te poti, ker je želel ugotoviti in dokazati «napake» jugoslovanske gospodarske politike, «zmote» decentralizacije, «vzroke» nizkega standarda, «nerealnost» družbenega načrta za 1957. Če bi avtor članka v «Komunistu» analiziral vzroke sedanjih disproporcij med lahko in težko industrijo in med industrijo in kmetijstvom v Jugoslaviji, bi moral ugotoviti, da so ti disproporcije posledica, v glavnem, forstranja zgradnje samo teške industrije (po sovjetskem receptu do 1948. leta) in se ne bi smeli s trditvijo, da bo gospodarska politika Jugoslavije, ki je danes usmerjena na pospešen razvoj kmetijstva in lahke industrije (to je na odstranjevanje sedanjih disproporcij), pripeljala še do večjih disproporcij.

Da nam ne bi prigovarjali, da smo neobjektivni, bomo navedli nekaj misli poljskega lista «Życie Warszawy» o jugoslovanskem gospodarskem sistemu. Dopisnik lista Bibrowski, ki se je za razliko od Ceprakova, osebno seznanil z jugoslovansko stvarnostjo, z zadovoljstvom ugotavlja, da se v Jugoslaviji objavlja vsi statistični podatki, tudi ti, ki niso prav prijetni in da je to v socialistični praksi nov primer, ki je preden posnemanja, kajti ljudstvu je nemogoče skrivati dejstva, mi bi rekli celo, da je nesocialistično skrivati dejstva. «Życie Warszawy» nadalje ugotavlja, da je v Jugoslaviji glavna borba posvečena odstranjevanju disproporcij, povečanju kmetijske proizvodnje, povečanju blaga in uslug (skrb za razvoj obrtništva), za zadovoljitev potreb najširših slojev prebivalstva in da so v tem pogledu jugoslovanske izkušnje dragocene tudi za Poljsko. Iz jugoslovanskega sistema, poudarja poljski list, izhaja še eden interesanten zaključek: «da je treba javno govoriti resnico (kaj misli o tem g. Ceprakov prip. ur.), vso resnico, celo takrat, kadar ni posebno prijetna in to ne samo izjemoma, temveč da jo je treba ponavljati in analizirati, ker je to brez dvoma najuspešnejši in najcenejši način premagovanja težav». «Kaj misli o tem glavni statistični urad?» (Poljske pr. ur.), sprasuje tov. Bibrowski. Mi pa bi k temu dodali še: «Kaj mislite o tem vi, g. Ceprakov?» BOZO HOZIC

NOVE METODE ZA ZLITE VODIKOVH JEDER

Kaj pravi o tem Amerikan Alvaréz in kaj ruski znanstvenik Alikhanin

Atomska znanost skuša na vsak način čim boljše prodrati v sestavo atomskih jeder in v procese, ki se gre za negativno električne mezone mi.

Taki mezonji imajo prav kratko življenje (le okoli dve milijonini sekunde in se ob smrti pretvorijo v elektrone). Pri nekaterih takih mezonih pa je Alvaréz ugotovil bolj zamotane pojave. Ti se niso po krajsi poti v tekočini pretvorili v elektrone, temveč so (kakor kažejo fotografski posnetki in skica) pred smrtjo očito vzbujali druge procese. Alvaréz je na predavanju, ki ga je imel v Američnem znanstvenem društvu, te pojave tako razložil: Mezon se je (glej skico in sliko) pojavil pri A in je letel do točke B. Tam je zginita njegova sled, ne da bi se prikazala sled katerega elektrona. Nekoliko bolj proti levi pri C se je mezonova sled zopet pojavila in prenehala pri D, kjer se začela sled elektrona. Kaj se je zgodilo z mezonom med B in C? Alvaréz pravi, da se je pri B mezon tesno povezal z jedrom težkega vodika (devterija, ²H). Mezon je odrinil elektron, ki

je krožil okoli jedra in prevzel njegovo mesto. Ker pa je mezon ²¹⁴krat težji od elektrona, kroži okoli jedra v ²¹⁴krat manjši razdalji. Novi atom, okoli katerega kroži namesto elektrona negativni mezon mi, je nekoliko težji od prvotnega atoma. Ker pa kroži mezon mnogo bližje jedru kakor elektron, je tak atom dokaj podoben nevtronu. Za take atome so že uvedli posebno ime: imenujemo jih «mezonski atome».

Mezonski atom je praktično nevtralen, zato ne pušča sledi: za seboj zaradi tega je mezonova pot na sliki med B in C pretrgana. Kako pa da se pri C zopet pojavlja? Tudi to nam Alvaréz pojasnjuje. Mezonski atom ima podoben nevtronu razmeroma lahek dostop do jedra drugega atoma. Pri C je mezonski atom prodril do jedra navadnega vodika (¹H) in z njim zlije v jedro helija z maso 3 (³He). Pri tem pa se je sprostila energija 5,4 milijona elektronskih voltov (MeV). Mezon mi je opravil svojo nalogo in je zopet prost; odletel z energijo, ki se je sprostila pri zlitju obeh jeder,

Zopet pušča vidno sled za seboj. Pri D pa ga je čakala naravna smrt; pretvoril se je v elektron, ki pušča za seboj tudi sled, toda manj izrazito kakor mezon.

Jedro navadnega vodika in jedro devterija sta se pri tem procesu zlija v helijovo jedro in sprostila se je energija. Mezon pa je po procesu bil zopet prost. O pravil je tedaj pri tem jedrskem procesu podobno nalogo kakor katalizatorji pri raznih kemičnih procesih.

Mezon je po končanem procesu zopet prost. Ali more tedaj vzbujati še dalje take življene procese? Teoretično je stvar mogoča, praktično pa je manj verjetna, sprito silno kratkega življenja, ki ga ima mezon mi. Verjetno atome v svojem življenju same še enkrat sprožijo zlitje dveh vodikovih jeder. Zaradi tega je novo odkritje znanstvenom prav pomembno, praktično pa sedaj še nima nobenih izgledov. Vendar zadeva ni tako brezupna. Kajti je pred časom je ruski fizik Artemij Alikhanin poročal, da so v kozmičnih žarkih mezon, ki imajo mnogo daljšo življenje (do nekaj 20 minut) in ki bi torej mogli sprožiti na tisoče milijonov jedrskih zlitij

L. CERMELJ

Zlitje devterona in protona v jedro helija 3 z mezonom mi kot katalizatorja

«Policijski dan» na procesu Montesi v Benetkah Rimski kvestor dr. Musco hvali Politovo «odločnost»

Čeprav je bivši kvestor v času stavk pokazal «velik pogum», v zadevi Montesi ni uporabil «dvomljivih metod»

Za četrtko razpravo na dolgem procesu Montesi v Benetkah bi lahko rekli, da je bila obdeljevala italijanska filmska igralca Alida Valli, ter se ena priča iz filmskega sveta, Soldatieri režiser — pomočnik Oliviero Cesari, ki sta pričala v zvezi z onim znanim telefonskim razgovorom med Pierom Piccionijem in Alido Valli. Za večerajšnjo razpravo pa bi mogli reči, da je bila razprava politična, saj so na sodišču pojavile kot priče tako rekoč same policijske osebnosti in tudi glavni predmet njihovih zaslugevanj je bila dejavnost policijske osebnosti, dejavnost bivšega rimskega kvestorja Politu.

Via današnja razprava se je vrhela v glavnem okoli zadeve Politu, ki je v tem procesu tudi na zatožni klopi, kajti v znanem poročilu Anne Marie Caglio je rečeno, da je Politu kot rimski kvestor glavnemu obtožencu Piccioniju in njegovemu so-

obtožencu «markiz» Ugu Montagni pomagal s tem, da se za zadevo ni dovolj priborjal in bil pri preizkavi preveč površen, kar da je škodoval poteku preizkave in razčiščenju zadeve.

Kot prva priča je danes nastopil sedanji rimski kvestor dr. Arturo Musco, ki je v svojih izjavah prikazal bivšega kvestorja in sedanjega obtoženca kot vzornega državnega funkcionarja, ki je v vsem burnem pojavnem času, odkar je bil na svojem odgovornem položaju, pokazal vso svojo sposobnost in predanost stvari, posebno ko je šlo za zatiranje banditizma in protikriminalne dejavnosti. Zaradi tega si je bivši kvestor Politu zaslužil tudi dve odklonjavi in več priznanj.

Po mnenju rimskega kvestorja izvira vsa gonja, ki se je v zvezi z zadevo Montesi sprožila proti politični, iz doledenih političnih krogov, katere so podpirale levičarske sile, ki po mnenju

priče, niso mogle biti za Politu preveč navdušene, ker je on «s svojo veliko odločnostjo» zatrl nekaj stavk, ki so imele namen paralizirati življenje Rimaa.

Ceprav priča govori, da je bil Politu zelo odločen, kar je pokazal predvsem med splošno stavko v Rimu leta 1947, se v svojem obnašanju pri raziskovanju zadeve Montesi ni poslužil dvomljivih metod, kot to trdi poročilo Pompei. To poročilo tudi pravi, da je bil kvestor Politu enakovreden velikim darilom, ki da jih je celo sam skušal nekako izločiti. Toda sedanji kvestor trdi, da se to ni zgodilo. V splošnem so — po njegovem mnenju — vsi funkcionarji politije glede zadeve Montesi anapravili svojo dolžnost.

V pričevanju sedanjega rimskega kvestorja dr. Musca pride nato na vrsto Ugo Montagna. Glede Montagne pravi, da ga pozna kot po-

slovnega človeka, ki ima za seboj tudi kako kazensko zadevo. Po njegovem se je Montagna skušal povzpeti s pomočjo političnih prijateljev in s spodobnimi podvigmi. Na policijski imajo o njem dva spiska: prvi govori o njegovih kazenskih zadevah, drugi pa je nekako «političnega značaja». Montagne osebno prej ni poznal. Le enkrat ga je videl prej na kvesturi in nekega dne mu ga je predstavil prefekt Mastrobuono. Montagna ga je sicer kmalu nato povabil na lov, vendar ni šel nikoli k njemu na kosilo, kakor je bila izjavila Caglio. Tako vsaj pravi dr. Musco.

Za dr. Muscom je prišel na vrsto kot priča rimski prefekt dr. Tommaso Pavone. Glavni predmet pri njegovem zaslišanju pa je Piccionij. Predsednika sodišča zanima, kdaj je v zvezi z zadevo Montesi prišel k njemu Piero

Prejeli smo

Zena danes — Stev. 151 za marec 1957. Izdaja Zveza ženskih društev Jugoslavije. Odgov. ur. Nata Hadžić Uredništvo in uprava: Beograd, Dečanska: 29.

(Nadaljevanje na 4. strani)

Goriško-beneški dnevnik

Z večerajšnje seje mestnega sveta

Svetovalci poudarili potrebo javne razsvetljave po okolici

Zlasti v Štandrežu se občuti pomanjkanje javne razsvetljave

Na sinočnji seji mestnega sveta so precejšen del časa posvetili razpravi o javni razsvetljavi. Odborniki dr. Terenzio je poročal o predlogih za okrepitev razsvetljave v Štandrežu, Ločniku ter v mestu; zlasti se je pokazala potreba za razsvetlitev stranskih ulic, ki peljejo na Korzo.

V diskusiji je najprej posegel svetovalec Batti (KPI), ki je predlagal okrepitev javne razsvetljave v Podgori. Svetovalec Battello (KPI) pa je poročal o razgovoru, ki ga je imel s prebivalci v Štandrežu in v Pevni. Pripomnil je, da je zlasti zgornji del vasi nad Ul. Sv. Mihaela zelo malo razsvetljen. Se posebej je poudaril nujnost razsvetljave Ul. Tabai, kjer je velik promet z vozili, ki vozijo zelenjavo v Trst. Zahteval je, da županstvo upošteva te predloge tudi zaradi tega, ker obstaja med štandredskim prebivalstvom mnenje, da je zanemarjeno v primerjavi z Ločnikom.

Dalje je svetovalec omenil pomanjkanje razsvetljave v Pevni. Vaščani so mu povedali, da od prve svetovne vojne dalje v Pevni ni bila zgrajena niti ena ljudska hiša.

Svetovalec Rudi Bratuš je rekel, da bi se z ugasnjenjem nekaterih svetilk okoli 23. ure moglo prihraniti precej elektrike, s katero bi se lahko razsvetlile slabo razsvetljene ulice po okolici.

Svetovalec odv. Stilič je pa je opozoril županstvo na pomanjkanje javne razsvetljave v Grojni, ki je postala važna prometna žila s številnimi občinami. Zaradi premajhnosti razsvetljave se je na tem delu ceste pripetilo že več nesreč.

Končno je odv. Čulot predlagal, naj bi tudi za javno razsvetljavo pripravili neke vrste regulacijski načrt, kot ga pripravljajo za ureditev mesta. S tem bi se izognili nepotrebnemu namestitvi svetilk, kar povzroča večje stroške. Predlog odbora za javno razsvetljavo je bil soglasno sprejet.

Pogajanja za obnovo pokrajinskega spozaruma

Spozarum naj uredi plače uslužbencev javnih lokalov

V četrtki 7. marca so se na sedežu zveze trgovcev v Gorici pričela pogajanja za obnovo pokrajinskega spozaruma za zaposlene v kavar-
Rimski kvestor dr. Musco hvali

Politovo »odločnost«

(Nadaljevanje s 3. strani)

Piccionij. Prefekt Pavone pravi, da mu je ž. 4. ali 6. maja načelnik tajništva tedanjenega predsednika vlade Attilia Piccionija — oče Attilia Piccionija — Zingales, poročal o nekajih govoricah v zvezi s sinom, podpredsednika vlade. Načelnik tajništva Zingales je bil sicer mnenja, da so te govornice bolj v zvezi s predvolilno kampanjo, vendar ga je prosil, naj bi se za zadevo majo podrobneje pozanimali, da bi se zvedelo, iz katerih političnih krogov prihajajo. Zadeva pa se Zingales baje ni željal ukvarjati na prošnjo njegove ministrskega podpredsednika Piccionija, ampak na lastno pobudo, v interesu Piccionija.

Naslednjega dne pa je prišel k njemu sam Piero Piccionij z nekimi izrezkami iz humorističnega časopisa »Merlo giallo«. Stiri ali pet dni nato pa se k njemu prišla Piccionijeva. Piccionij ni mu pokazal cel sveženj časopisov, ki so se o zadevi razpisali, in ga prosil za naznail, kaj se je v tem primeru napraviti. Prefekt dr. Pavone pravi, da mu je svetoval, naj si vzame dobrega odvetnika in urednike toži. Ves čas tega razgovora med Piccionijem in njim pa je Montagna sedel na divanu in ni spregovoril besede. »Verjetno sta se srečala v predboju«, je dodal dr. Pavone.

Sicer pa je dr. Pavone v nadaljevanju razprave povedal, da sta bila Montagna in Piccionij večkrat pri njem in tako prejel, kot pozneje, vendar pa je bil Montagna vedno le Piccionijev spr-
ljevalec in niso o zadevi Montesia nikoli govorili. Sicer pa se je z družino Piccionij poznal že dolgo let prej, ko je bil prefekt v Floren-

Športni dnevnik

Prvi dan poskusnih poletov na planiški velikanki

S krasnim 120 m dolгим skokom Recknagel izenačil rekord Planice

Jugoslovani Jože Langus je z lepim skokom 108,5 m dokazal, da je konkurent za najboljša mesta - Mnogo skokov čez 100 m in malo padcev

(Od našega posebnega dopisnika)

PLANICA, 8. — V Porentnem domu v Kranjski gori, kjer so nastanjeni planiški tekmovalci, je bilo danes zjutraj ob pol osmih še vse mirno. Načrtani je bil prvi dan poskusnih poletov na velikanki, medtem ko so med prvimi skoki le štirje tekmovalci dosegli oziroma presegli 100 metrov, se je tokrat njih število dvignilo na 11. Med te so se uvrstili: Poljak Gasienica (105,5), Avstrijec Steiner (105,5), Avstrijec Steiner (104) in seveda Recknagel, ki je v drugi seriji dosegel ni manj kot 120 metrov, ter tako izenačil Tschamov rekord planiškega skakalnice. V tretji seriji skokov so bili leti v glavnem nekoliko krajši predvsem zaradi odjuge, kar je povzročilo tudi štiri padce. Omenimo naj, da je v tej seriji skokov 10 tekmovalcev doseglo oz. preseglo daljino 100 metrov in da je Recknagel skočil 119,5 m ven-

tošnjega najboljšega evropskega skakalca. Tudi zadnji tekmovalci s startno številko 34 Avstrijec Steiner je za pol metra presegel stometrsko znamko. Ko so doskočiše ponovno sestali, se je začela druga serija skokov. Medtem ko so med prvimi skoki le štirje tekmovalci dosegli oziroma presegli 100 metrov, se je tokrat njih število dvignilo na 11. Med te so se uvrstili: Poljak Gasienica (105,5), Avstrijec Steiner (105,5), Avstrijec Steiner (104) in seveda Recknagel, ki je v drugi seriji dosegel ni manj kot 120 metrov, ter tako izenačil Tschamov rekord planiškega skakalnice. V tretji seriji skokov so bili leti v glavnem nekoliko krajši predvsem zaradi odjuge, kar je povzročilo tudi štiri padce. Omenimo naj, da je v tej seriji skokov 10 tekmovalcev doseglo oz. preseglo daljino 100 metrov in da je Recknagel skočil 119,5 m ven-

Na današnjem posameznem skokih so bile dosegane naslednje daljave:

Stuchling (CSR)	85,5, 87,5, 85,5
Oman (J)	75, 84, 86
Franko (J)	81, 87, 80
Zopf (Z. Nem.)	86, 96, 85
Leodolter (Avstr.)	90,5, 97, 97
Heilbrunner (Vzh. Nem.)	87,5, 93,5, 90
Habersatter (Avstr.)	90, 99,5, 99,5

Skozi in tako ima trener skri bi več kot dovolj. Toda zdi se, da se je že odločil in da bo napad sestavljal takole: Clemente, Mazzer, Cazzaniga, Petris, Brighenti.

Očitno je, da je udarna moč napada, v kolikor je o kakih njegovi udarnosti sploh mogoče govoriti, na njegovi levi strani, vendar je jasno, da od dveh treh mož v napadu, ki jih je zaigralo se tako dobro, ali mogoče kdove kaj pričakovati. Razen tega je verjetno, da bo vsaj eden od imenovanih petih igral v obrambi in da bo sploh celotna taktika Triestine obrambna v upanju, da bo mogoče izvlči vsaj eno točko, kar bi spričo soladne obrambe, predvsem pa zelo dobre krilne vrste v sestavi Felagna - Ferrario - Tulissi ne bilo nemogoče.

Danes zjutraj odpušajo v Genovo naslednji igralci: Bandini, Toso, Brunazzi, Petagna, Ferrario, Tulissi, Clemente, Mazzer, Cazzaniga, Petris, Brighenti in rezerve.

Naša prognoza

Bologna-Fiorentina	1 X 2
Inter-Milan	1 X 2
Lazio-Spal	1
Napoli-L. R. Vicenza	1
Padova-Genoa	1
Palermo-Atalanta	1
Sampdoria-Triestina	1 X
Torino-Roma	1
Udinese-Juventus	1 X
Bari-Taranto	2 X
Messina-Catania	1 X
Siena-Lecce	1
Vigevano-Mestrina	1
Marzotto-Novara	1 X
Livorno-Siracusa	1

DOBROČA ČOSIĆ

daleč je sonce

»Kakšni sozujni, vohun si!« so zahrneli partizani, ne da bi se zmenili za Vuka, ki je gledal osvetljeni ženin obraz in molčal.

»Zvežite ga!« je ukazal Djurdje.

Partizani so se spravili nadenj, mu pretrpeli žepa in stežka zvezali roke. Anglez se je krepko branil, se jim trgal iz rok in benti.

»Peljite ga ven! Zberite orožje. Tu je njegov nahrbtnik, vzemite ga, morda je kakšna šifra notri. Pavle bo potreboval,« je dejal Djurdje.

Partizani so Angleža hrupno potisnili skozi vrata. Iz druge sobe se je slišal otroški jok in pridušen ženski glas.

»Hej, kdo je tam? Gospodar, pridi ven!« je zaklical Djurdje in stopil k vratom druge sobe.

Ko jih je odprl, je žena zavajkala in za njo še otrok. »Je kaj četnikov tam?«

»Ni... Sama sem. Ubijte mene, samo otrok se ne dotaknite!« je zavpila žena.

»Pridi brez skrbi ven! Mi smo partizani, ničesar vam nečemo.«

Žena je tarnala pod posteljo in se ga otepala. Djurdje jo je komaj izvelkel. Prišel je Vuk in s svetliko posvetil v obraz, ki je bil od strahu ves iz sebe.

»Djurdje, pojdi ven in zberi četo!« je strogo dejal Vuk. Ko je Djurdje odšel, se je obrnil k ženi: »Ka! je ta žena delala pri njih?«

Žena je pogledala Branko. »Oh, ubili so jo, milo ubožico. Žena nekega partizanskega komandanta je. Enkrat jim je pobeignila, pa so jo spet ujeli. Vedno so ji grozili, da jo bodo zaklali.«

»Kje je spala?«

»Tu pri meni; grozili so, da bodo tudi mene zaklali, če bo pobeignila.«

»Ali so jo mučili?«

»Major jo je nekajkrat tolkel... Ni se mu pustila, revica.«

Vuk je onemogo sedel na klop. Malo je posedel, skočil pokonci, se naglo sprehodil po sobi, pristopil in vzel v naročje mlahavo, težko telo mrtve žene in odšel ven.

Jutro je še posvetilo na nebo. Streljanje je ponehalo. Glasno govorec je po ulici prihajala kolona s Pavletom na čelu. Partizani Djurdjevo vodo so zbrali okrog Angleža in drugih ujetnikov zganjaj hrup.

Mimo njih je prišel Vuk z mrtvo ženo v naročju. Govorjenje je utihnilo. Zavil je na ulico in se srečal s Pavletom. Oba sta obstala. Obstala je tudi kolona. Pavle in Vuk sta se nekaj trenutkov gledala, nato pa je Vuk krenil v slivnjak onstran poti. Partizani so onemelo gledali za njim in dolgo nepremično stali.

Vuk je nosil Branko, da jo bo pokopal čim dlje od hiše, v kateri je bila ubita. Njena mrtva roka se mu je zibala preko rame. Po obrazu so ga ščegetali in ščemeli njeni lasje. Opetel se je, omahoval in sopol, čedalje krčeviteje jo je pristiskal k sebi in nosil čez slivnjake in sadovnjake, dokler mu niso pošle moči, in se je obremen z njo zrušil ob jablani. Dolgo je ležal, ne da bi jo izpustil iz naročja, in naslanjal obraz ob njeno mrtvo lice.

Ko se je obup poglobil, ga je ob mrtvem v hladnem telesu spreletela groza. Izpustil jo je, izvelkel roki in preplašeno vstal.

Počasi, skoraj kakor tat se mu je bližal Pavle. Vuk ga je začutil in suho zahrlopal: »Pojdi! Pusti me samega!«

Pavle se je ustavil za njegovim hrbtom.

(Nadaljevanje sledi)

SMUCANJE

Francozinja Telingé v smuku

«Arlberg - Kandahar»

CHAMONIX, 8. — S smukom za ženske je bilo danes otvorjeno veliko mednarodno smučarsko tekmovalno »Arlberg - Kandahar«, ki se bo zaključilo v nedeljo. Proti pričakovanju je na 2300 m dolgi progi s 604 m višinske razlike zmaga Francozinja Telingé pred Nemko Basler in Avstrijko Hofferr. Najboljša Italijanka Jerta Schir se je uvrstila šele na 16. mesto.

Vrstni red: 1. Daniele Telingé (Fr.) 2'13"6; 2. Hannelore Basler (Nem.) 2'15"1; 3. Hilde Hofferr (Avstr.) 2'19"2; 4. Margrit Gertsch (Šv.) 2'19"8; 5. Suzanne Thiolier (Fr.) 2'16"3; 6. Hochleitner (Avstr.) 2'17"1; 7. Horl (Avstr.) 2'19"1; 8. Agnel (Fr.) 2'19"2; 9. Jerta Schir (It.) 2'33"3; 10. Pia Riva (It.) 2'37"7; 11. Pia Berera (It.) 2'31"5; 12. Jole Poloni (It.) 2'41"8.

LAHKA ATLETIKA

Connolly - Fikotova zaljubljena prvaka

PRAGA, 8. — Českoslovaške oblasti niso hotele podaljšati dovoljenja za bivanje ameriškega atletu olimpijskemu in svetovnemu prvaku v metu kladiva Connollyju, ki se hoče poročiti z olimpijsko prvako v metu diska Čehinjo Olgo Fikotovo, katero je spoznal v Melbourne. Connolly je zato že danes odpotoval v Varšavo, kjer bo nastopal, dokler ne bodo českoslovaške oblasti dovolile, da odpotuje njegova zaročenka z njim v ZDA. Oba atleta sta stara 23 let in sta večerajšnji večer preživela skupaj v hotelu v kateremu je »stanoval Connolly. Fikotova je ob tej priložnosti izjavila, da bo težko nadaljevala svojo športno aktivnost, če se ne bo mogla poročiti. Dejala je, da v športu ni mogoče dosegati dobrih rezultatov z zlom njenim srcem.

TENIS

Pietrangeli in Maggi prispela v Manilo

MANILA, 8. — Italijanska tenisarka Pietrangeli in Maggi sta danes prispela iz Avstralije v Manilo, kjer bosta ostala 8 dni in se udeležila mednarodnega turnirja. Pietrangeli bo igral v sredo za nasprotnika filipinskega prvaka Ampona. Maggi pa Raymunda Deyro.

Odgovorni urednik

STANISLAV RENKO

Tiska Tiskarski zavod ZTT - Trst

KINO PROSEK-KONTOVEL

predvaja danes 9. t. m. ob 19.30 uri barvni film Columbia:

PROŠNJA ZA POMILOSTITEV

Igrata: Michele Morgan in Raf Vallone

Kino na Občinih

predvaja danes 9. t. m. z začetkom ob 18. uri film:

«Trojanska Helena»

Nastopita ROSSANA PODESTA in JACK SERNAS